

РЕШЕНИЕ

№ 1061

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8978** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.29, ал.6 и ал.7 от Закона за общинската собственост /ЗОБС/.

Предмет на съдебен контрол е отказ, обективизиран в писмо СОА20-ГР94-2070-2 от 1.06.2020 г. на Кмета на Столична община, по искане рег . № СОА20-ГР94-2070 от 13.05.2020 г., депозирано от Г. К. Я. да отмени частично своя Заповед № СОА 19 РД40-186 от 7.10.2019 г. за отчуждаване на части от недвижим имот, собственост на жалбоподателя, на основание чл.29, ал.6 от ЗОС. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ, поради което се иска неговата отмяна. Претендира се присъждането на разноски за адвокатски хонорар.

Ответникът Кмета на Столична община, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт И. Ю. изразява становище за неоснователност на жалбата. В съдебно заседание и в представени писмени бележки излага подробни съображения относно законосъобразността на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатения от оспорващата адвокатски хонорар.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със заповед за отчуждаване на поземлен имот по реда на Глава III от ЗОС №СОА19-РД40-186/07.10.2019 г., издадена от Кмета на Столична община на основание чл.25, ал.2, вр. чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 ЗОБС, е отчужден поземлен имот с идентификатор 68134.1006.1084 /незастроен/, с площ от 1285 кв. м по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.2016 г. на Изпълнителния директор на АГКК, находящ се в гр.софия, район „Г.“, местност IV-40, попадащ в улица, във връзка с реализацията на обект – публична общинска собственост, за задоволяване на общинска нужда. Определено е парочно обезщетение в размер на 62633,82 лева, разпределено на собствениците, съобразно правата им, както следна: Г. К. Я. – 40781,20 лева и В. К. П. – 21852,62 лева. Видно от приложеното на л.44 от адм.д. №4739/2020 г. писмо заповедта за отчуждаване е връчена на Г. Я. на 10.10.2019 г.

От приложеното Решение №2316/29.04.2020 г., постановено по адм. д. №13479/2019 г.по описа на АССГ е видно, че заповедта за отчуждаване е оспорена по съдебен ред от другия съсобственик на имота В. К. П. относно размера на определеното й парично обезщетение. С това решение съдът е изменил заповедта в частта, в която на нея е определен размера на паричното обезщетение. Не се твърди Г. Я. да е оспорила заповедта. Спрямо необжалвалата страна отчуждителната заповед влиза в сила след изтичане на 14-дневен срок от съобщаването й. Доколкото заповедта й е връчена на 10.10.2019 г., то по отношение на нея същата е влязла в сила на 25.10.2019 г.

На 13.05.2020 г. оспорващата е депозирала искане до Кмета на СО с твърдение, че определеното й парично обезщетение по отчуждителната заповед не й е преведено в законоопределения 6-месечен срок, поради което е поискала заповедта да бъде частично отменена по отношение на нея.

Като е счела, че Кмета на СО не се е произнесъл в срока по чл.57, ал.1 АПК, на 28.05.2020 г. Я. е депозирала жалба против мълчалив отказ чрез административния орган до съда. След постъпване на жалбата с писмо изх. № СОА20-ГР94-2070-2 от 01.06.2020 г. на Кмета на Столична е отказана исканата частична отмяна на заповедта за отчуждаване. Изложени са мотиви, че срокът за изплащане на обезщетението е започнал да тече от датата на поставяване на съдебното решение, при което към датата на подаване на искането не е бил изтекъл. Освен това административният орган се е мотивирал и с наличието на съсобственост, при която такова искане следва да бъде подадено от всички съсобственици. По изложените съображения е приел, че частична отмяна на отчуждаването е недопустима. След получаване на писмото, на 15.06.2020 г. с допълнение към подадената вече жалба Г. Я. е оспорила и изрично отказ на ответника. Това е заявила и в молбата си до съда, депозирана на 25.06.2020 г. От представеното от ответника писмо изх. №СОА20-ВК66-4523/4 от 23.06.2020 г. е видно, че определените като обезщетение суми са преведени на собствениците на имота Г. К. Я. и В. К. П. на 22.06.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

С жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство, е оспорен мълчалив отказ на ответника, но доколкото след подаването й е последвал изричен такъв, който жалбоподателката също е оспорила, то предмет на настоящото производство следва да бъде изричния отказ на ответника, обективиран в писмо СОА20-ГР94-2070-2 от 1.06.2020 г. на Кмета на Столична община по искане рег. № СОА20-ГР94-2070 от 13.05.2020 г. да отмени частично своя Заповед № СОА 19 РД40-186 от 7.10.2019 г. за отчуждаване на части от недвижим имот, собственост на жалбоподателя Г. К. Я. на основание чл.29, ал.6 от ЗОС. Приложима е разпоредбата на

чл.172, ал.3 АПК, според която когато бъде отменен мълчаливия отказ се счита за отменен и изричния такъв, последвал преди решението за отмяна.

Оспореното писмо има белезите на ИАА, доколкото в същото е обективиран отказ на ответника да издаде акт по чл.29, ал.6 ЗОБС. Като депозирана от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт и в срок, жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

В случая оспорвания акт е издаден от Заместник-кмета на СО А. А. в условията на заместване на основание Заповед № СОА19-РД15-7391/29.05.2020 г., приложена към преписката, с която Кмета та СО й е възложил да го замества за времето от 01.06.2020 г. до 02.06.2020 г. включително, като изпълнява функциите на кмет на СО. Съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в пределите на предоставената му власт. Това е така, защото заместването е институт от публичното право, извършва се в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган – в този смисъл са мотивите на ТР № 4/22.04.2004 г. по адм.д. №ТР-4/2002г., ОСС на ВАС. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 АПК - липса на компетентност.

При издаването на отказа са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗОС няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. Предвид това съдът приема, че макар да е издаден като писмо, не е налице съществено нарушение във формата на акта.

Не се установи, а не се и твърди, в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Предвид изложеното съдът счита, че не са налице отменителни основания по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 и т.3 АПК.

Настоящият съдебен състав счита обаче, че оспореният отказ е постановен в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.29, ал.6 ЗОС, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл.25, ал.2 или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика. Съгласно ал.7 на същата разпоредба исканията за отмяна на заповедта за отчуждаване могат да се предявяват в тримесечен срок от изтичането на срока по ал.6, ако до предявяването им дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота. Законодателят ясно и изчерпателно е установил предпоставките, които следва да са налице, за да бъде уважено искането на собственика за отмяна на проведеното отчуждаване по реда на чл.29, ал.6 ЗОС. Законовата разпоредба изисква наличие на две материалноправни предпоставки: положителна - влязла в сила заповед по чл.25, ал.2 или съдебното решение, с което окончателно е определен размер на равностойно парично обезщетение и отрицателна - паричното обезщетение да не е преведено по сметката на собственика в срок от 6 месеца, считано от датата на влизане в сила на заповедта за отчуждаване, респ. съдебното решение. Във визираната хипотеза и двете условия следва да са налице кумулативно. Освен това искането за отмяна следва да е направено в срока по чл.29, ал.7 ЗОБС - тримесечен от изтичането на срока по ал. 6, ако до предявяването му дължимото парично обезщетение заедно с лихвите не бъде преведено по сметка на собственика на имота.

В настоящия случай се установи, че по отношение на оспорващата равностойното парично обезщетение за имота е определено със заповедта по чл.25, ал.2 ЗОБС в изрично посочен в същата размер от 40781,20 лева. Заповедта не е обжалвана от нея по съдебен ред, при което актът, с който ѝ е определено обезщетението е именно тази заповед, влязла в сила по отношение на нея на 25.10.2019 г. Следователно 6-месечният срок за превеждането му по сметката ѝ, предвиден в разпоредбата на чл.29, ал.6 ЗОБС, е започнал да тече от влизане в сила на заповедта – 25.10.2019 г. Същият е изтекъл на 25.04.2020 г. Безспорно се установи, че в този срок определеното ѝ парично обезщетение не ѝ е било преведено по сметката. Това е сторено на 22.06.2020 г. Искането в тази насока, депозирано на 13.05.2020 г., е подадено в срока по чл.29, ал.7 ЗОБС. Към датата на подаването му обезщетението не е било преведено. Предвид изложеното съдът приема, че към датата на издаване на оспореното в настоящото производство писмо за ответника са били налице всички кумулативно изискуемите от разпоредбата на чл.29, ал.6 и ал.7 ЗОБС предпоставки за отмяна на отчуждителната заповед в частта, в която са отчуждени идеалните части от имота, собственост на оспорващата.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че в случая 6-месечният срок по чл.29, ал.6 ЗОБС за превеждане на обезщетението на оспорващата е започнал да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение, постановено след проведено производство по оспорване на заповедта от другия съсобственик на имота, а именно от 29.04.2020 г. Както се каза и по-горе, предмет на това производство е била отчуждителната заповед в частта по отношение на определения на другия съсобственик размер на парично обезщетение. Г. Я. не е взела участие и в производството по адм. д. №13479/2019 г. по описа на АССГ и не е била конституирана като заинтересована страна. Следователно, тя нито се ползва, нито се засяга от изпълнителната сила и от конститутивното действие на решението.

По разбиране на настоящият съдебен състав при отчуждаването по реда на Глава трета от ЗОБС на един съсобствен имот всеки от съсобствениците има свой права, на

които кореспондират съответни задължения на общината. До този извод се стига предвид съдържанието на заповедта, в която освен общия размер на обезщетението, същото е и конкретно разпределено между съсобствениците, както и предвид възможността на всеки от тях да оспори по съдебен ред размера на своето обезщетение, в което съдебно производство съдът няма право и задължение да конституира като страни необжалвалите съсобственици. В хипотеза като процесната, по отношение на последните размерът на обезщетението се счита за окончателно определен в изтичане на срока им за обжалване на заповедта, т.е. от датата на влизането ѝ в сила в тази част. Предвид това неоснователно се явява и възражението на ответника, че за да се издаде акт по чл.29, ал.6 ЗОБС е необходимо обезщетението да не е изплатено на всички съсобственици и всички те да са поискали издаването му. Съдът счита, че няма пречка отчуждителната заповед да бъде отменена частично само по отношение на поискалия това съсобственик, за когото са налице кумулативно изискуемите от разпоредбата на чл.29, ал.6 и ал.7 ЗОБС предпоставки, както е в случая. Като е отказал издаването на искания акт ответникът е постановил незаконосъобразен отказ, който следва да бъде отменен. Тъй като съгласно разпоредбата на чл.29, ал.6 ЗОБС компетентен да отмени заповедта за отчуждаването по искане на собственика е кмета на общината, преписката следва да му бъде изпратена за ново произнасяне, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

С оглед изхода на делото на основание чл.143, ал.1 АПК съдът намира за основателно своевременно направеното искане за присъждане на разноски за заплатен адвокатски хонорар от адвокат Мира Г..

По отношение на адвокатското възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие на лист 15 от делото възнаграждение е договорено при условията на чл.38, ал.1, т.3 ЗА. Тази разпоредба регламентира безплатна правна помощ на роднини, близки или на друг юрист. Алинея 2 на същия текст предвижда, че ако насрещната страна е осъдена на разноски, както е в случая, то адвокатът има право на възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.1 ЗА, т.е. в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и пълномощно адв. Г. е упълномощен да представлява оспорващата по настоящото дело до приключването му пред всички инстанции. В проведеното съдебно заседание същата е осъществила процесуално представителство. Настоящото дело е административно без определен материален интерес и не попада в случаите, изброени в чл.8, ал.2 от Наредбата. За процесуално представителство, защита и съдействие по такъв вид дела ал.3 на чл.8 предвижда адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, каквато е и посочена в представения списък. Тази сума ЮЛ, отказът на чийто административен орган се отменя, а именно Столична община, следва да бъде осъдено да ѝ заплати. Доколкото присъденото адвокатско възнаграждение е в минимално предвидения размер, възражението за неговата прекомерност се явява неоснователно.

На оспорващата не следва да се присъждат разноски в размер на внесената от нея държавна такса, тъй като такива не са поискани.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказа на Кмета на Столична община, обективиран в писмо СОА20-ГР94-2070-2 от 01.06.2020 г. да отмени частично своя Заповед № СОА 19 РД40-186 от 7.10.2019 г. за отчуждаване на части от недвижим имот, собственост на жалбоподателя Г. К. Я. на основание чл.29, ал.6 от ЗОС по искане рег. №СОА20-ГР94-2070 от 13.05.2020 г.

ИЗПРАЩА преписката на Кмета на Столична община за ново произнасяне по искане рег. №СОА20-ГР94-2070 от 13.05.2020 г., депозирано от Г. К. Я., съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат Мира Д. Г. сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по настоящото административно дело №8978/2020 г. по описа на АССГ с оспорващата Г. К. Я. от [населено място] Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: